

קול יעקב

לרפוי"ש
רפאל דוד בן אודליה

לרפוי"ש
ישי בן שושנה

להצלחת
כל משפחת דרשן

להצלחת ולרפואת
כל עם ישראל

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 16:20

צאת שבת: 17:30

זמן ר"ת: 18:05

עלון מס' 160 | כ"ד בטבת |
תשפ"ד | שנה 4

מטעמים לשולחן שבת

"וַנְתַּתִּי אֶת זֶזֶן הָעַם הַזֶּה בְּעֵינַי מִצָּרִים וְהָיָה כִּי תִלְכוּן לֹא תִלְכוּ רִיקָם: וְשִׂאֲלָה אִשָּׁה מִשְׂכֻּנְתָּהּ וּמִזָּרַת בֵּיתָהּ כָּלִי כֶסֶף וְכָלִי זָהָב וְשִׂמְלֹת וְשִׂמּוֹתַם עַל בְּנֵיכֶם וְעַל בְּנֹתֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם אֶת מִצָּרִים" (שְׁמוֹת ג', כ"א - כ"ב)

ומה מסמלת הנשיקה? הנשיקה מסמלת רגשי חיבה ואהבה מעבר להערכה וכבוד.

והנמשל - הקב"ה רצה להדגיש לעמ"י - אני משחרר אתכם עם כסף וזהב כמו היחס של אב לבן ולא אדון לעבדו, כמו אבא שאוהב את בנו אז הוא מפנק אותו.

כל זאת כדי שעם ישראל ירגיש חיבה מיוחדת מאב לבן.

וכדברי המשנה באבות (ג', י"ד) חביבין ישראל שנקראו בנים למקום שנאמר "בנים אתם לה' אלקיכם" (דברים י"ד, א').

בפרשה יש ציווי לעם ישראל שיקח כלי כסף וכלי זהב, וציווי זה חוזר בפרשת בא, ונשאלת השאלה - הרי העם נמצא במצב כל כך קשה שכל מה שמעניין אותם זה רק לצאת ממצרים, אם כך למה הקב"ה מדגיש להם שייקחו כלי כסף וזהב?

ויש לבאר על פי משל:

משל למלך שהחליט לעשות סעודה לכבוד בנו וכן סעודה נפרדת לכבוד עבדו.

וכך היה הכינו סעודה מפוארת כיד המלך, אך בכל זאת העבד שם לב שיש הבדל בין הסעודה שלו לסעודת בן המלך, ההבדל היה שאת בנו נישק המלך ואת עבדו לא נישק.

סיפור לשולחן שבת

"כי ידעתני את מכאביו וארד להצילו מיד מצרים" (שְׁמוֹת ג', י"ז - י"ח)

פותח אותו ומלשף את הפגד השבתי המיוחד שלו. פן התעודד וקנה לזמים טובים יותר.

באחד הזמים היה חצקל זקוק לסכום כסף בדחופות. לא היתה לו בררה, והוא לקח את הפגד הטיפה שלו והלך לגמ"ח, שבו נותנים משכון ומקבלים תמורתו

לחצקל העני היה פגד אחד יפה לשבת. הפגד הזה היה מעודד אותו ברגעים קשים. בכל פעם שתצקל הסתפל סביבו וראה את הקירות המקלפים בביתו, כשפתח את הארונות הריקים במטבח, כשהביט על ילדיו הרעבים - הוא היה ממהר אל ארון הפגדים,

לע"נ
יורם בן מרים כ"צ ז"ל

לע"נ
מרים בת רחל כ"צ ע"ה

לע"נ
דוד בן אסתר כ"צ ז"ל

מחברים שלי, להחזיר את ההלואה ולקבל חזרה את החליפה".

הלואה. הוא נתן את החליפה שלו לבעל הגמ"ח, וקבל ממנו כסף.

פנה חצקל אל חבריו ובקש מהם להלוות לו כסף. "מה

הימים חלפו, עברו חדש וגם חדשים, וחצקל לא

קרה?" התפלאו החברים, "הבגד מנח כבר שנה אצל בעל הגמ"ח ואתה לא עושה כלום. למה עכשו אתה ממחר פתאום לפדות אותו?"

הגיע לגמ"ח לשלם את ההלואה ולקחת את החליפה בחזרה.

"אה, פנאָה חצקל אינו מתכוון לשלם את ההלואה", חשב בעל הגמ"ח אחרי שעברה שנה תמימה, "אז החליפה תהפך להיות שלי. אמנם היא לא בדיוק טובה עלי

השיב חצקל: "כל זמן שהבגד היה מנח אצל בעל הגמ"ח כמו שהוא

— אני שמן יותר מחצקל, וגם יותר נמוך ממנו — אף אגש לחיט שיתקן את החליפה לפי המדה שלי".

— לא מהרתי. אבל עכשו עומדים לשנות אותו, ואני יודע שאם לא אפדה אותו עכשו — הוא לעולם לא ישוב אלי, כי הוא כבר אף פעם לא יתאים למדה שלי".

בעל הגמ"ח הלך אל החיט והביא לו את החליפה לתקן. כשראה החיט את הבגד, הפיר אותו מיד ונזפר: "את החליפה הזאת תפרתי לחצקל העני! מסכן, בעל הגמ"ח רוצה לשנות את הבגד היפה לפי המדות שלו..."

אומר המגיד מדובנא: היהודים היו במצרים, ושם שקעו במ"ט שערי טמאה. ברגע האחרון, לפני ששקעו בשער הנו"ן, הקדוש-ברוך-הוא מהר לגאל אותם, לפני שיהיו שקועים לגמרי בעברות, וכבר לא יהיו לפי המדות של בני אברהם, יצחק ויעקב! גם עכשו אנחנו מבקשים מהשם שיגאל אותנו בקרוב, מהר-מהר. יש כל-כך הרבה יהודים שאינם יודעים איך צריך להתנהג, שאינם שומרים תורה ומצוות — עכשו, כשפלנו צועקים אל השם מתוך הצרות הגשמיות והרוחניות, נבקש ממנו שיגאל אותנו בקהרה!

מיד פנה החיט לביתו של חצקל וספר לו שעומדים לקצר ולשנות את הבגד שלו. חצקל כמעט התחיל לבכות. "אנא", בקש מהחיט, "חכה לפחות יומים לפני שתתחיל לעבד על הבגד. אני אנסה ללוות כספים

שאלו את התרנגולות - איפה הייתן מעדיפות להתגורר? ענו התרנגולות: "בכפר בסין, שם התרנגולות חופשיות מטילות ביצים בשדה והסינים צמחוניים."

שאלו את החמור - היכן אתה מעדיף לחיות? ענה החמור: במדינת ישראל! ישראל מדינה דמוקרטית וחופשית וכל חמור יכול להיות מנהיג.

שאלו את הפרות - איפה הייתן מעדיפות לחיות? ענו הפרות: "בהודו, שם הפרה קדושה מתרחצות בנהר רובצות היכן שהן רוצות ולא מובלות לשחיטה".

לעי"נ ניסים בן יצחק ז"ל

לעי"נ אשר (פליקס) בן סול ז"ל

לעי"נ אהובה בת חיה חיריה ע"ה